

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιμετρήσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εφόθην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς παρεχθόν εις την γέννησιν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ υπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως διάγραμμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 5.—Ἑσπεριακοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προσηλωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΙΤΟΥΣΗΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἔξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Μαΐου 1895

Ἔτος 17ος.—Ἀριθ. 21

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΛΟ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 153]

Παρά τὰς ἀναστολάς ταύτας, προσ-
γγίζον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρῆς Φραγ-
κίσκας, ἧς ἦδη τὸ παιδίον κιγκλιδίωμα
φαίνεται κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

«Θά 'μπῆς μαζί μου, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά.
— Καὶ βέβαια.
— Ἔτσι ἴσως κρατηθῆ ἡ θεία Ζηνο-
βία.»

Ἄλλ' ἡ παρουσία τῆς Πετρίνας οὐδέ-
ως ἐκράτησε τὴν τρομερὰν θείαν, ἥτις
ἀπερῆσα τὴν Τριανταφυλλίαν ἐρχομέ-
νη ἐν ὄρφ' ἀσυνήθῃ καὶ παρατηροῦσα
τὴν δεδεμένην χεῖρά της, ἔρρηξε κραυ-
γῆς δυνατάς :

«Ἐκτύπησες, κακούργα ! Στοιχημα-
τῶ πως τὰκαμες ἐξεπίτηδες.

— Θά πληρωθῶ, ὑπέλαθεν ἡ Τριανταφυλλιά λυσσώδως.
— Καὶ το πιστεύεις ;
— Ὁ κύριος Βουλουφρὰν μού το εἶπε.»

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν κατεπράυνε τὴν θείαν Ζηνοβίαν, ἥτις ἐξηκολούθησε κραυγαῶσα τόσο δυνατά, ὥστε ἡ κυρὰ Φραγκίσκα κατέλιπε τὸ γραφεῖόν της καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ κατώφλιον ἄλλ' αὐτὴ δὲν ὑπεδέξατο τὴν ἐγγόνην της διὰ λόγων ἔργιλων. Σπύσσασα ἔλαβεν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις της.

«Ἐκτύπησες ; ἀνεφώνησε.
— Διγάκι, κυρούλα μου, 'ς τὰ δάκτυλα δὲν εἶνε τίποτα.
— Νὰ πῆ νὰ φωνάζουμε τὸν κύριον Ρυσόν.
— Ὁ κ. Βουλουφρὰν εἶπε νὰ τοὺ μνησούν.»

Ἡ Πετρίνα ἠτοιμάζετο νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ θεία Ζηνοβία στραφεῖσα ἀνεγαίτησεν αὐτήν.

«Φαρρῆς πως ἔχομε τὴν ἀνάγκη σου νὰ τὴν περιποιηθῆς ;
— Εὐχαριστῶ» ἐφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιά.

«Βασίλευσα τὰ πάντα, τὸ φάνωμα, τοὺς τοίχους, τὸ ἔδαφος» (Σελ. 162, σ. 6')

Ἡ Πετρίνα οὐδὲν ἄλλο εἶχε πλέον νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον, ὅπερ καὶ ἐπραξεν. Ἄλλ' ὅτε ἐμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κιγκλιδίωτην θύραν, συριγμὸς μακρὸς ἀνήγγειλε τὴν ἐξοδον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Δεκάκις, εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας εἶχεν ἐρωτήσῃ ἐαυτὴν πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ πλαγιάσῃ ἐν τῷ κοινῷ θωματίῳ, ἐνθα μικροῦ δεῖν εἶχε πάθῃ ὑπὸ ἀσφυξίας καὶ τόσον ὀλίγον εἶχε κοιμηθῆ.

Βεβαίως καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀσφυξίας καὶ δὲν θὰ ἐκοιμάτο καλλίτερον. Τότε δέ, ἐὰν μὴ ἦδύνατο δι' ἐπαρκῶς ἀναπαύσεως νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἐκ τοῦ ἡμερησίου καμμάτου ἐξάντλησιν τῶν δυνάμεών της, τί ἤθελε συμβῆ ;

Ἦτο ζήτημα φοβερόν, οὐ ὑπελόγιζε πάντα τὰ παρεπόμενα ἂν μὴ εἶχε δυνάμεις νὰ ἐργασθῆ, θὰ τὴν ἀπέπεμπον καὶ αἱ ἐλπίδες της θὰ ἐξηφανίζοντο ἂν ἠσθένει θὰ τὴν ἀπέπεμπον ἐτι μᾶλλον, καὶ οὐδένα εἶχε παρ' οὐ νὰ ζητήσῃ θε-

ραπείαν καὶ βοήθειαν. Ἡ ῥίξια δένδρου ἐν τῷ δάσει ἦτο τὸ μόνον καταφύγιον αὐτῆς, οὐδὲν δὲ ἄλλο.

Καὶ νὰ μὲν εἶχε πλήρες δικαίωμα νὰ μὴ καταλάβῃ πλέον τὴν κλίνην ἣν εἶχε πληρωσῆ, ἀλλὰ τότε

ποῦ θὰ εὕρισκεν ἄλλην καὶ μάλιστα τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν Τριανταφυλλίαν ἵνα τὴ ἐξηγήσῃ διὰ τρόπον εὐπροσδέκτου, ὅτι τὸ κατάλληλον εἰς ἄλλους δὲν ἦτο κατάλληλον εἰς αὐτήν. Πῶς οἱ ἄλλοι ἤθελόν τὴν μεταχειρισθῆ ἐὰν ἐμάνθανον τὴν ἀηδίαν της. Δὲν θὰ ἐγίνετο τοῦτο αἰτία ἐρεθισμοῦ δυναμένου νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ καταλίπῃ τὸ ἐργοστάσιον ; Δὲν ἄφειλε δὲ νὰ εἶνε μόνον καλὴ ἐργάτις, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶνε ἐργάτις ὡς αἱ ἄλλαι ἐργάτιδες.

Ἡ ἡμέρα εἶχε παρελθῆ καὶ αὐτὴ δὲν ἐτόλμησε νὰ προβῆ εἰς ἀπόφασιν τινα.

Ἄλλὰ τὸ τραῦμα τῆς Τριανταφυλλιάς μετέβαλλε τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων ἢ τάλαινα κόρη μέλλουσα ἐπὶ πολὺν ἀναμνησθῆναι ἡμέρας νὰ διαμείνῃ κλινῆρης δὲν θὰ ἐμάνθανε τί θὰ συνέβαιεν ἐν τῷ κοινῷ θωματίῳ, τίς θὰ ἐκοιμάτο ἐκεῖ ἢ τίς δὲν θὰ ἐκοιμάτο καὶ κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἐρωτήσεις αὐτῆς δὲν θὰ ἦσαν ἐπιφοβοί. Ἐτέρωθεν ἐπειδὴ οὐδεμία τῶν συγκαοιμωμένων ἐγίνωσκε τίς ἦτο ἢ ἐπὶ μίαν νύκτα γείτων αὐτῶν, οὐδ' αὐταὶ ἠθέλον φροντίσῃ περὶ τῆς ἀγνώστου ἐκεῖ-

δεν ανοιγά τι, εις το όποιον ήδυνήθη να εισαγάγη την άριστεράν του χείρα έπειτα στηρίξας τους δύο πόδας του εις την εκ ψευδαργύρου ύδρορρόην, εξέτεινε μετά προφυλαξέως την δεξιάν χείρα, ήτις έφθασε σχεδόν μέχρι του πτηνού.

Άλλα καθ' ήν στιγμήν έμελλε να συλλάβη αυτό, ο παπαγάλος φοβηθείς επέταξε και έλάτισε πλησίον του, άλλ' εις το άλλο μέρος. Ο Έλευθέρης λησμονήσας ότι άσθενέστατον μόνον στήριγμα είχεν, εκινήθη άποτόμως όπως συλλάβη το πτηνόν κατά την πτήσιν του. Άλλ' άπολέσας την ισσορροπίαν έκυλισθη έξαφνα όρμητικώς προς το άκρον της στέγης, εν ώ όξείαι κραυγαί ήκούσθησαν εκ του παραθύρου όπου εύρίσκοντο ή μικρά κόρη και ή καιδαγωγός αυτής.

Κατ' άπροσδόκητον εύτυχίαν, ο Έλευθέρης εν ώ έπιπτεν έκρατήθη εκ της περι την όσφύν του ζώνης, ήτις περιεπλάκη εις το στόμιον της ύδρορρόης προσέχρον της στέγης.

Η θέσις του δυστυχούς παιδίου ήτο δεινοτάτη ήτο καταφανές ότι ή ζώνη δεν θα ήδύνατο ν' άντιστή άν δε έσχιζέτο, ή έθραύετο ή πόρπη αυτής, ο Έλευθέρης θα κατεκρημνίζετο κάτω εις την όδόν· το δε ύφος ήτο ήλιγγιαδες.

Κατά διαλείμματα μικρός τριγμός ήκούετο άγγέλων ότι ή δερματινή ζώνη δεν θα έβράδυνε να κοπή.

Κάτω εις την όδον είχε συναθροισθή πλήθος, εκ των παραθύρων έκλινον κεφαλαί, άνήσυχοι, βραχιόνες δε έτεινοντο όπως χαλαρώσωσι την όρμην της πτώσεως εν ή περιπτώσει το παιδίον έπιπτε.

Έξαφνα από έπίστεγον δώμα όλίγα μέτρα μόνον ύψηλότερον του μέρους όπου έκρέματο το παιδίον, εκρεμάσθη σχοινίη αναβάθρα και άνθρωπος τις κατέβη μετά προσοχής.

Οι θεαταί παρετήρουν άγωνιαδώς κρατούντες την άνακνοήν των μετ' όλίγον ο τολμηρός σωτήρ έφθασε πλησίον του παιδίου, το όποιον δεν έκινείτο πλέον άλλ' είχε προς τα όπίσω άνερριμμένην την κεφαλήν. Ισχυρώς κρατούμενος από της αναβάθρας διά της μίας χειρός ήρπασε διά της άλλης τον Έλευθέρην και τον έφερε μέχρι της κλίμακος. Κρατών δε το πολύτιμον φορτίον του ανέβη μέχρι του παραθύρου του δώματος, και εισήλθεν εις αυτό έπευφημούντος και χειροκροτούντος του πλήθους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ'.

“Αν οι συναθροισθέντες παρά την οικίαν όθεν εκρέματο ο Έλευθέρης δεν είχαν όλην την προσοχήν των προσηλωμένην εις την τύχην αυτού, θα έδλεπον άνθρωπόν τινα μαύρην έχοντα την μορφήν και μαύρας τας χείρας εξ ασβόλης, όστις, καθ' ήν στιγμήν το παιδίον εκινδύνευε τον έσχατον κίνδυνον, έξελθών της

οικίας εκείνης, έφθύριζε μετά προφανούς εύχαριστήσεως :

— “Έχω τύχη να που γλύτωσα από το ένα. Το άλλο να ίδούμε τώρα !

Βήματι ταχέϊ διηυθύνθη προς την κατοικίαν του, όπου είχε μείνη ή Μυάνα. Άνήγγισε δ' εις αυτήν ότι την τετάρτην ώραν έμελλον να υπάγωσι μαζί να καθαρίσωσι τας καπνοδόχας μεγάλης τιος οικίας κειμένης δύο ώρας μακράν της Λυών.

— Θα πάρως είκοσι λεπτά διά την κάθε καπνοδόχην και είνε εξ !

Η Μυάνα ήρίθμησε διά των δακτύλων της και έμεείδισεν εκ χαράς υπολογίσασα ότι θα προσέσθη εις το ταμείον εν φράγκον και είκοσι λεπτά.

— Και ο Έλευθέρης ; ήρώτησε.

— “Επειδή θα κοιμηθώμεν εις το άρχοντόσπιτο εκείνο, διά ν' αρχίσωμε αύγη αύγη το καθαρίσμα, τον έστειλα εκεί, και θα τον βρούμε όμα πάμε.

Τήν ώρισμένην ώραν άπήλθον διελθόντες μέρος της πόλεως έξήλθον εις τους άγρούς. Η χιών έπιπτε πυκνή, οι κλάδοι των δένδρων εκάμπτοντο υπό το λευκόν βάρος. Και ο Γιάννακας και ή Μυάνα ήσαν κατάλευκοι το πρόσωπον της μικράς μαύρης έμαύριζε μόνον το ψύχος ήτο δριμύτατον οι μουδιασμένοι πόδες της δυστυχούς κόρης δεν ήδύναντο πλέον να την βαστάσωσι.

— Είνε μακριά ακόμη ;

— “Οχι, απήντησεν υποκριτικώς ο Γιάννακας.

Βήματά τινα περαιτέρω ούτος έστάθη· είχαν επέλθη ή νόξ. Μακράν, διεκρίνετο άμυδρόν φως.

— Θαρρώ πως έχάσαμεν τον δρόμο, είπεν ο Γιάννακας· πρόσμενε μία στιγμή θα πάγω να ρωτήσω για τον δρόμο και φθάνω 'ς όλίγο.

Η Μυάνα, άφ' ου παρήλθον ικανά λεπτά ήρχισε ν' άνησυχή· ο κύριός της δεν εκανήρχετο μὴν έπαθε τίποτε ; Μὴν έχασε τον δρόμον ;

Μετ' όλίγον όμως δεν έσκέπτετο πλέον το ροβερόν ψύχος την καρδίαν. “Ηθελε να φωνάξη, άλλ' αί λέξεις, άλλ' ή φωνή έμειναν εντός του λάρυγγος.

Τότε άπροχώρησεν εν βήμα, έπειτα δύο, άλλ' αίφνης έστράφη περι εαυτήν, και το παγωμένον σώμα της έξηπλώθη επί της καταλεύκου χιώνος.

[“Επεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΤΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

Εις έπαίτης, κρεμασμένον έχων από τον λαιμόν του παλαιόν δισάκκιον, μόλις σύρων τους πόδας του, έτεινε την χείρα του κάτω από τα παράθυρα καταρήμενος την κακίην του τύχην, ή οποία τον έκαμε πτωχόν.

“Ελεγε δε κάποτε, παρατηρών με έκπληκτον βλέμμα τας πλουσίας οικίας τας όποιας έξήλεινε :

— Πόσοι άνθρωποι ζούν εύτυχισμένοι, χορτασμένοι από χρυσόν, μέσα εις τα πολυτελή αυτά μέγαρα. Οι πόδες των εκπληροϋνται άμέσως· άλλ' δεν χορταίνουν τον πλούτον και ζητούν να σωρεύουν νέον χρυσόν εις όσον έχουν ! Παρατήρησε αυτήν την οικίαν. Ίδιοκτήτης ήτο κάποιος, ο όποιος άπέκτησε αρκετήν περιουσίαν από το εμπόριον· άλλ' ήθελε ν' άποκτήση ακόμη μεγαλειότητα. Έταξείδευε κάθε έτος με το πλοτόν του· άλλ' εν ώ έπερίμενε να επιστρέψη φορτωμένον μάλαμα, έναυάγησε, και όλος ο θησαυρός του έμεινεν εις το βάθος της θαλάσσης.

“Εν ώ όμίλει τοιουτοτρόπως, έμφανίζεται εμπρός του ή Τύχη.

— “Άκουσε, τῷ είπε, πρό πολλού ήθελα να σου φανώ ώφέλιμος. Εις τον δρόμον εύρήκα χιλιάδας τάλληρα και θέλω να γερίσω με αυτά το σακί σου· φέρε το. Άλλά μαζί σου θα κάνω την έξής συμφωνίαν· Όσοι χρυσός πέση μέσα εις τον σάκκον αυτός μονάχα θα είνε χρυσός· άν πέση κατά γης, σου το λέγω από τώρα, θα γίνη σκόνη. Σου το είπα και ξεύρέ το· το δισάκκι σου είνε παλαιό· άν το πολυγεμίσης, εμπορεΐ να σχισθή.

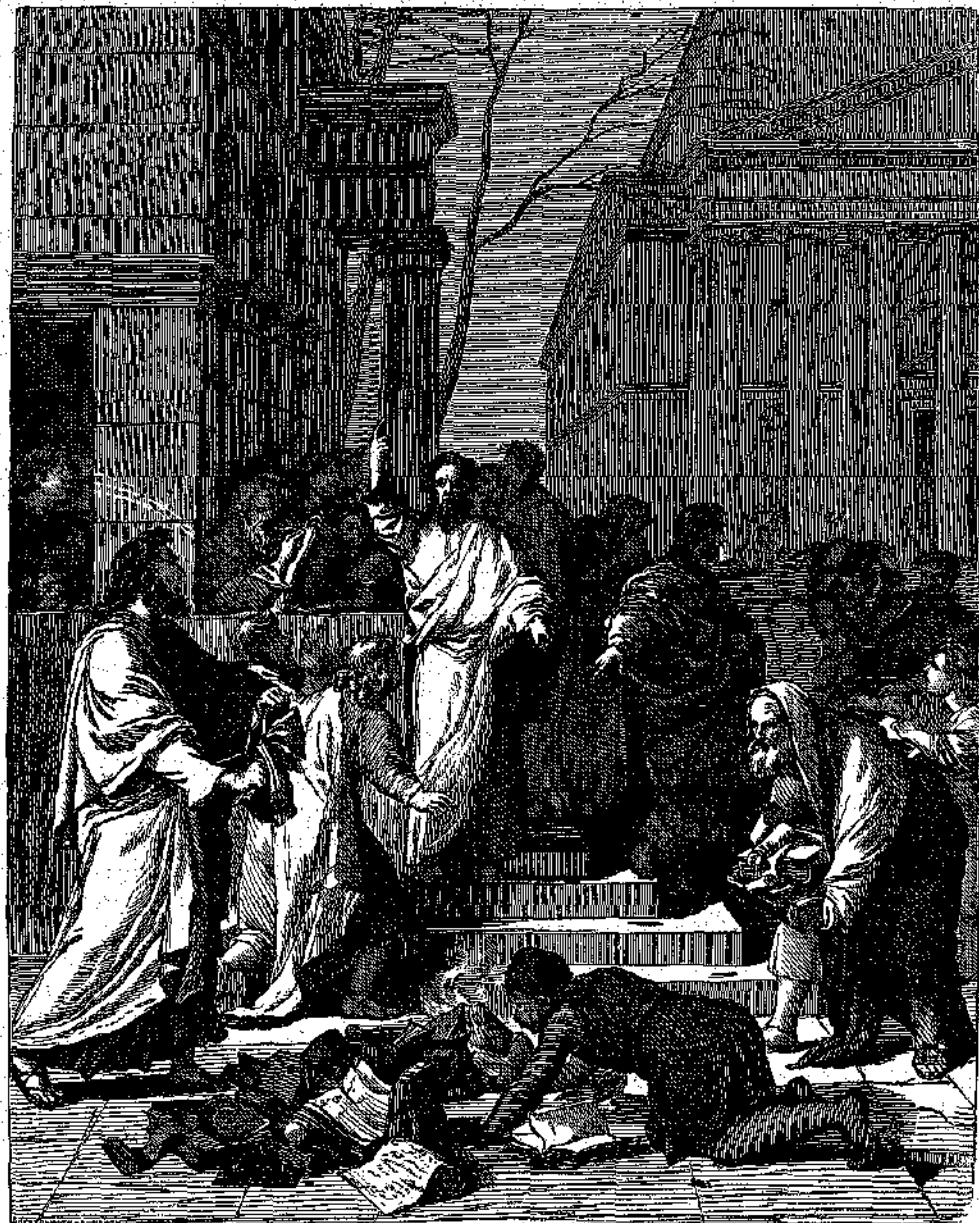
Ο γέρον από την πολλήν χαράν μένει άφρωνος. Τείνει με τας δύο χείρας του το σκονισμένον δισάκκιον, και ή γενναϊόδωρος χείρ της Τύχης ρίπτει άφθύνως εντός τον χρυσόν.

- Φθάνει ; Έρωτῶ ή Τύχη.
- Άκόμη όλίγον.
- Μήπως σχισθή ο σάκκος ;
- “Α ! μακά, μή σε μέλη.
- Νά, έγινες πάμπλουτος τώρα.
- Άκόμη, ακόμη όλίγο.
- Καλά, αλλά μη λησμονής τί σου είπα.
- Μόνον μία φούκτα ακόμη.
- Φθάνει πλειά, ο σάκκος σχίζεται.
- Μία σταλίτσα ακόμη ! . . .

Ο σάκκος σχίζεται, ο χρυσός πίπτει και μεταβάλλεται εις κόνιν την όποιαν σχορπίζει ο άνεμος.

Η Τύχη έφυγε· ο έπαίτης ζητεί περίε να την εβρη και εις το έδαφος εύρίσκει το δισάκκι του μόνον, και μένει άθλιος όπως ήτο.

[Κατά τον διάσημον Ρώσον μυθογράφον Κριλαφ].

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΕΦΕΣΩΙ

Ο Άπόστολος Παύλος εξ Αθηνών ήλθεν εις την Κόρινθον, άφ' ου δε προήλθε διά ξηράς και διά θαλάσσης πολλά μακρονα μέρη, έφθασε τέλος εις Εφεσον, ήτις ήτο τότε μητρόπολις της Μικράς Ασίας. Εκεί έδίδαξε πέντε ολοκλήρους μήνας, ή δε διδασκαλία του ήσου έγινε γνωστή εις όλους τους κατοίκους της Ασίας Ιουδαίους τε και Έλληνας. Ο θεός ενήργει όχι μικρά θαύματα διά των χειρών του Παύλου. Ως και τα μαγεύματα του ιδρωτός του έπιτίθημενα επί αρρώστων ίατρευον αυτούς. Όλη ή Εφεσσος ήτο πλήρης θάμβους

και σεβασμού, το δε όνομα του ήσου έδοξάζετο και έμεγαλόνετο πανταχού. Η Εφεσσος έφημιζετο διά τον μεγαλοκρεπή ναόν της Αρτέμιδος, όστις έθεωρείτο εκ των έπτά θαυμάτων του κόσμου. Επί του αγάλματος της θεάς, το όποιον, όπως έπίστευε το δεισιδαίμον πλήθος είχε πέση εκ του ουρανού, ήσαν γεγραμμένοι μυστηριώδεις λέξεις και σημεΐα· όπληρχόν δε άνθρωποι όστινες έγραφον βιβλία εξηγούντα δήθεν τα σημεΐα εκείνα. Οι μάγοι αυτοι πιστεύσαντες εις Χριστόν δια την υπερφυσικήν δύναμιν, την όποιαν έδεικνυεν ο Άπόστολος Παύλος,

προσήλθον προς αυτόν, έξωμολογήθησαν τας πράξεις των και έκαυσαν πρό του ναού τα άγυρτικά εκείνα βιβλία. Τότε δεν ύπήρχον τυπογραφεΐα, πολυλαπλασιάζοντα επ' άπειρον τα αντίτυπα ενός έργου· ήσαν χειρόγραφα τα βιβλία εκείνα, έγράφησαν με πολλόν κόπον και ή αξία των ήτο μεγάλη· άλλ' οι Εφεσσιοι ειλκρινώς πιστεύσαντες εις τον Χριστόν δεν έδίστασαν να καταστρέψωσι τα βιβλία εκείνα, εκ των όποιων εκέρδιζον πλούτη και έπευφημίας· και έκαυσαν μεγαλοφύχως ενόπιον πάντων τα όργανα της άπιστίας και του ψεύδους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 27 Ιουνίου ε. ε.

446. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, ἰθνηκὸν τὸ δευτέρον μου. Καὶ εἶνε ὅλη καύσιμος καὶ κοινή τὸ σὺ- [ρόν μου. [ολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντίου τῶν Ἀδελφῶν.

447. Στοιχειώγραφος.

Ἐχωτάσκανθαλ ἀδελφούςκαὶ ἑβρόνμουτὴν φίλιαν. Ἀκίραλος, τὰς κεφαλὰς ἔχει ὡς κατοικίαν [ρόν μου. [ολόν μου.

448. Μωσαϊκὸν.

Ὁ Πήλασος, ὁ Ἀχλλεύς, ὁ Ἰθυσσείης, ἡ μήτρα, Ὁ Περιλλῆς, ὁ Ἀνσιφῶν, καὶ ἡ βοῶπις Ἦρα Σοὶ δίδου τὰ συστατικά μετὰ τῆς λάλου κίσεως. Νὰ σχηματίσῃς τόνον ἀρχαίας βασιλείσεως.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

449. Δίνυμα

Μεβλέπετε κατὰ γάλλουσαι, τὰ κάλλη μου θαυμάσιαι, Ὅταν θυμωσκρῶνται μὲ βλέπει καὶ τρομάζει Κραυνοὶ βακρῶν χίνονται, ὅταν ἐγὼ βελήσω Κ' ἂν δὲν βακρῶν δύνωμαι γυμνῶν νὰ σε ἀψήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρέδου τοῦ Μάττου.

450. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕστατον ἴς τὸ λίτος θά το εὔρησ. Τὰ δευτέρον μου σύνδεσμος, πολὺ καλὰ τον ξεῦρετε Τὸ τρίτον μου εἶνε πτηνὸν, ἀλλ' ὄχι καὶ ὄρατον. Καὶ νῆσος εἶς τὸ τέσσαρτον κοσμοῦσα τὸ Διγαῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ευδοκίης τοῦ Καστρίου.

451. Κεχυρμῆνεν καθόλεξον.

- 1. Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἔστεργε νὰ ὑστερῇ τοῦ Μιλτιάδου,
2. καὶ μάλιστα ἠγρόντι κλεισιόσκις ἐπινοῶν πῶς νὰ δοξασιῇ,
3. Οὐτοεπίσεισεν Ἐπὶ τρηνδιὰ τοῦ μηνυτοῦ ν' ἐπέδῃ,
4. διότι δλίγιστοι ἐπίειθησαν ἠσύχως εἰς τὰ σχέδιά του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδοῦ τοῦ Πάδου.

452. Κλιμακωτὸν.

+ + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + + + διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινωσκται εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος
+ + + + + ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ δεξιὸν ἰσθμὸς, εἰς τὴν κατωτάτην
+ + + + + βαθμίδα γεωργικῶν ἐργαλείων, εἰς τὴν μεσαίαν καρποφόρον δένδρον,
+ + + + + καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μέρος τοῦ χρόνου.

453. Πυραμῖς.

+ + + + + Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινωσκται τὸ ὄνομα ἠχητικῶν ὀργάνου, οἱ δὲ ὀκτώ ἀστερισμοὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίσωσι τὸ ὄνομα ὀκειαντοῦ, οἱ ἔξ ἀνωτέρω τὸ ὄνομα μέρους τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, αἱ τέσσαρες ἀνωτέρω τὸ ὄνομα οἰκιακῶν σκευῶν, καὶ αἱ δύο ἄλλαι τὸ ὄνομα ζῴου.

454. Πρόβλημα.

— Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ πατήρ σου; ἠρωτήθη ὁ Κωστήκης.
— Τὰ 2/3 τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου, ἀκίνητος, προστιθέμενα εἰς τὰ 1/3 τῆς ἡλικίας τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ μου ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 46.
Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ πατήρ του καὶ πόσων ὁ ἀδελφός του;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρισσοῦ.

455. Παζλινόν.

Διὰ τῶν ἐν ταῖς κάτωθι τετραγωνίδας συλλεγῶν σχηματίσων γινωκτῶν τι.

Table with 8 columns and 2 rows of Greek letters: π, σ, ζ, χ, θ, δ, γ, ρ in the first row; ε, α, λ, η, η, λη, α, αρ in the second row.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρισσοῦ.

456-457. Κεχυρμῆνα ὄνομακα χωρῶν

- 1. Σέλας ἐστὶ πυρὸς ἀθροῦ ἑξαίσις ἐν τῷ ἀέρι.
2. Ὁ νόμος τοῦς γονεάς προστάται κήδεσθαι τῶν τέκνων.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

458-459. Μεταμορφῶσεις.

- 1. Ὁ ὄνος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ τὰδρος.
2. Ὁ λέκος δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέδου τοῦ Μαθηματικοῦ.

460-464. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθῇ μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις: Νάνος, νῆσος, πόνος, νῆρος, πένος.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Περτίτου.

465-469. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὄνομακα πέντε πτηνῶν.

- 1. Ραθυλόκας. 2. Ὀσφύσκος. 3. Ναφιδόας. 4. Χλίκα. 5. Ὀρισόσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουλιῦ τοῦ Πάδου.

470. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ἑπομένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνόδου τόπου τῆς Ἑλλάδος. 1. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 2. Πτηνὸν. 3. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων. 4. Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. 5. Ἀγγεῖον. 6. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 7. Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρριανικοῦ Ἀλεῦτος.

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν κενυρμῆν ἄσκησιν τῆς 29 Ἀπριλίου ε. ε.

- 347. Ἀνέλιχος (Ἄνελ, λόχος). — 348. Νατάς, Ἀίας. — 349. Λεωνίδας (Λέων ἡ δάς), — 350. Τὸ γράμμα θ. — 351. Κινέρον. — 352. Φ Α Σ 353. Μετὰ τὴν ἀλλήθειαν Α Σ Ο ἀεὺ ἦτο θεὰ του | 127.

Α Π Ν Κ Α Ρ Α Κ Α Σ Α ἔ. 2, Ἰππος. 3. Ὀ- Π Α Ι Ρ Α Ι Ν Φ. — 357. — 358. 1, Ἐββος, φῶνος, ὄνος, τόνος. Γ Ε Α τόνος, τῶμος. — 2, Λευκός, λεῖκος, λίκος, λίκκος, σάκκος, σάλκος, ἄλλος, ἔλος, μέλος, μέλλος. — 359-365. Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων π καὶ σ, αἱ δὲ σχηματίζεμενα λέξεις εἶνε: Πάριος, Πάρις, ἀσις, παρίς, πέρας, ἀπλοῦς, πρῶτος. — 366. ΚΑΛΑΜΑΙ (1, ΚΑμηλος. 2, Ἄλιος. 3, ΜΑ(ανδρος). — 367. ΠΡΑΚΑΘΣ, ΦΑ- ΛΑΙΝΑ (1, ΗΦαιστος. 2, ΡΑφαήλ. 3, Ἄλιος. 4, ΚΑρυστός. 5, Αἰμὴν. 6, Ἰνίον. 7, ΣΑβ- βατον). — 368. ΑΝΝΙΒΑΣ (1, ΑεινἈρχος. 2, Τῆνος. 3, Κῶνος. 4, Αάρισα. 5, ΗΒη. 6, ΠαισἈνίος. 7, Κυπαρισσιανός). — 369. Ἄν τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς θέλει κατανοῶθῃ πλοιαρχῆς εἰς λιμένα εὐτυχίας ὅπου κατανοῶθῃ. 370. Οὐδενὶ νόμος χαρίζεται. — 371. Μὴ δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλίον διὰ ἀσκασίαν καὶ παιδείαν ἐκδοθῆναι διὰ τῆς Ἀκαδημίας τῆς ἀδελφότητος καὶ πολυβόλου εἰς τὸ Πραγμὸν αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκτιόκος ὑπὸ Σοφίας Δημόν μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,50

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυϊδοῦ μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Βαίταν Ζερόν ὑπὸ Σοφίας Δημόν μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις ἐκ τῶν Κανίκων, ἡθλ. ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδειον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν ἠ Ναυτικὸν Μυστήριον κατὰ τὸν Μένν-Ρῆδ, περιπέτειαι, θαλακτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κορυϊδοῦ, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. δρ. 1,50

Τὸ Ἔθνος τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἑλλητισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Λαυριε. Μυστηριώδης ζωοῦ ἑπισημῶν. Ρωσσία διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυϊδοῦ μεταφρασθέντες. Ἐπαιτητικὸν καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδειον δρ. 1,50

Ἡ Μαργονία ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Ρ-Γ. Σταν. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικόν καὶ διδακτικώτατον, βραβεύθῃ ἐκ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Καταρ. Ζηνοῦ. Τόμος περίχρον 150 ποιητικῶν παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειος δρ. 1,50

Ἡ Νύνα ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἑλλητισθὲν ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Δουίξ. Ἄλλως, ἐν ᾧ μετὰ πρῶτοφροντος καὶ περὶ χάριτος ἐκιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος ἠρωδίων καὶ τῶν ἐπὶ ἀεθλοῦ τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμυλίου Ἐμοῦ μένος (Ἀρ. Π. Κορυϊδοῦ), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγαγίας καὶ Νηπιαγωγείων. Μικροὶ σκηναὶ καὶ παράστασις ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦχοι.

Σειρὰ πρῶτη, περίχρουσα 13 διαλόγοις ἐν πρῶτοφροντος καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. 1,50

Σειρὰ δευτέρα, περίχρουσα 10 παρρησιακῶς διαλόγοις ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. 1,50

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὴν ὑπὸ Ν. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνευματικὰ ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχρῶσιν τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σπουδαίαν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδειον ἕκαστος τομίδιον. λατὰ δρ. 1,50

Ὁ Πυρροπόλις ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἑλλητισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελακτικώτατον καὶ μαρτυρικὸν τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβεύθῃ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. δρ. 3,00

Τὸ ἀντίμῳ τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων πάντοτε Κράτους, χρυσῶν, τοκαμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσά μικρότερα τῶν 5

πράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ, καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἄλλασονες κενυρμῆναι παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπαιτῆν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας.

Παράνομα κερτὶ μὴ λήψαις ἄλλων γινόμενα μετὰ παλαιῶν δεκατημηρίων τὰ ποτὸ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.